

14η ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΑΣ

ΤΙΤΛΟΣ : ΣΤΟ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ - ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΑ

I. Η ΙΔΕΑ

Στις αρχές του 20ου αιώνα έγινε η μεγαλύτερη απελευθέρωση ελληνικών περιοχών. Οι περιοχές αυτές ενοποιήθηκαν με τον Εθνικό κορμό. Δημιουργήθηκε το ελεύθερο Ελληνικό κράτος με τα σημερινά περίπου όρια μετά από πολλές εκατονταετίες κατακερματισμού και υποδούλωσης. Η θάλασσα αποτέλεσε το ενοποιό στοιχείο που φαινομενικά χώριζε άλλα ουσιαστικά ένωνε τις κατακερματισμένες Ελληνικές "χώρες". Οι νέες αυτές χώρες έφεραν ένα δυναμισμό και νέα αρχιτεκτονικά στοιχεία στο υφιστάμενο Ελληνικό κράτος. Πάρα την ξενόδουλη στρεβλή ανάπτυξη μέσα από την αλληλαντιδραση και αλληλοσυσχετιση δημιουργήθηκε η σύγχρονη Ελληνική αρχιτεκτονική πραγματικότητα. Άρχισε η συζήτηση για την Ελληνικότητα, αν είναι το λόγιο, το κλασσικό ή το λαϊκό αυτογενές. Η Κλασσική Ελλάδα της Αθηνάς, της Κορίνθου, της Ολυμπίας, των Δελφών της Δήλου συναντήθηκε με την Αναγεννησιακή παράδοση της Κρήτης και των Επτανήσων, την Οθωμανική Βαλκανική αρχιτεκτονική της Μακεδονίας, τη Μεσαιωνική Ιπποτική της Δωδεκανήσου με τις ισχυρές Ρασιοναλιστικές επιδράσεις της Ιταλίας, την Κλασσική κουλτούρα της Ιωνίας με τη "δυτική" εξωστρέφεια της Σμύρνης που συναγωνιζόταν με την Κωνσταντινούπολη, τη Θεσσαλονίκη και τη "δίκη μας" Σύρο δημιούργησαν ένα νέο παρόν. Η θάλασσα παρέμεινε το στοιχείο συνοχής και η δύναμη του νέου Ελληνισμού (μεταφορές ναυτιλία, τουρισμός, πολιτιστική ροη). Πέρασαν 100 δύσκολα χρονιά πάλης ενοποίησης και αναδημιουργίας. Καλούμαστε μέσα από ένα λαβύρινθο να ακολουθήσουμε την πορεία της ελληνικής αρχιτεκτονικής. Να ανατρέξουμε στις απαρχές, τα πρότυπα και τα δάνεια τις φωτεινές στάσεις αυτής της μακρίας πορείας.

II. Η ΠΡΟΤΑΣΗ

Δημιουργούμε δύο στοιχεία νερού ένα εξωτερικό «ανοικτό» προς τον έξω κόσμο και ένα εσωτερικό, το κλειστό, το "δικό μας". Ένας λαβύρινθος ενώνει τα δύο στοιχεία. Μέσα από μια δύσκολη πορεία με φόντο δυνατά στηρίγματα από το παρελθόν και σταδιακά μικρά βήματα μέσα από πόρτες σύμβολα ενώνονται τα κομμάτια του Ελληνισμού πάντα με φόντο και αναφορά το εσωτερικό υγρό στοιχείο που ενώνει αλλά και χωρίζει τις «Ελληνικές χώρες». Ανάλογα διδαλῶδης είναι και η έξοδος, διότι μάθαμε πλέον το δρόμο. Ο Όμηρος, ο Καβάφης, ο Καζαντζάκης, ο Θεοδωράκης, ο Ελύτης φωτίζουν τον δρόμο της εξόδου από τον λαβύρινθο.

III. Η ΥΛΟΠΟΙΗΣΗ

Δύο κυκλικά στοιχεία νερού το ένα στην είσοδο, μισός κύκλος ανοικτός στον έξω κόσμο και το άλλο η κάρδια του Ελληνικού κόσμου. Ένας λαβύρινθος πορεία εισόδου αλλά και συνεχούς πορείας μέχρι την έξοδο έχει πολλές αναγνώσεις αλλά και αδιέξοδα με χαμηλά στηθαία μπροστά που ψηλώνουν προχωρώντας. Οι δύο κίονες εισόδου διαμορφώνονται μεταφορικά σε υφασμάτινο κλασσικό πρότυπο που ανεμίζει με αναφορά στους Δελφούς κέντρο του Ελληνικού κόσμου, καλύπτοντας το υφιστάμενο κτίριο. Εσωτερικά περιμετρικά σε τίντα μονοχρωματικής κεραμιδοκαφέ απόδοσης αρχέτυπα του παρελθόντος με κεντρική αναφορά την άυλη Βυζαντινή ιδέα. Σε οκτώ επάλληλα «δωμάτια» που ενώνουν πύλες εισάγουν σε ενότητες που ξετυλίγεται η πραγματικότητα, σε γκριμπέζ μονοχρωματική απόδοση, πορευόμαστε μεταξύ ιστορίας από την μια μεριά και της θάλασσας που ενοποιεί και χωρίζει από την άλλη. Και στο κέντρο μια σύγχρονη Ελληνική πραγματικότητα σε τέσσερις εικοσιπενταετίες που περικλείεται από το υγρό στοιχείο και επικοινωνεί με γέφυρες. Κυπαρίσσια συμβολίζουν τα βουνά και καλύπτουν το «Βυζαντινίζουσας αισθητικής» Ελληνικό περίπτερο των κήπων της Βενετίας.

ΥΓΡΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ - ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ - ΠΥΛΕΣ - ΑΡΧΕΤΥΠΑ - ΓΕΦΥΡΕΣ - ΜΝΗΜΕΣ

Ένα στοίχημα να υλοποιήσουμε την ιδέα μας με λιτότητα και αφαίρεση.